

От президент
Томас С. Монсън

Преоткривайки духа на Коледа

Преди години, като млад старейшина, бях призован с други хора в една болница в Солт Лейк Сити да дадем благословии на болни деца. При влизането забелязахме едно коледно дърво с ярките му и приятни светлини и видяхме грижливо опаковани пакети под разперените му клони. После тръгнахме през стаи, където малки момчета и момичета – някои с гипсови превръзки на ръка или крак, други с болести, които вероятно не можеха да бъдат лесно излекувани, ни поздравяваха с усмихнати лица.

Едно малко, безнадеждно болно момче ме повика, “Как се казваш?”

Казах му името си и то се поинтересува, “Ще ми дадеш ли благословия?”

Благословията бе дадена и като се обръщаме да се отдалечим от леглото му, то каза, “Много благодаря”.

Направихме няколко крачки и тогава го чух да казва, “О, брат Монсън, весела Коледа”. После една голяма усмивка светна на лицето му.

Това момче имаше духа на Коледа. Духът на Коледа е нещо, което се надявам всички ние да имаме в сърцата и в живота си – не само през това специално време, но и през цялата година.

Когато имаме духа на Коледа, ние помним Христос, Чиего раждане празнуваме по това време на годината. “Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ” (Лука 2:11).

В наше време предразположението да даваме подаръци играе голяма роля в честването на Коледа. Чудя се дали не бихме могли да се възползваме, като се запитаме, Господ какви дарове би желал да принесе аз на Него или на други хора в това скъпо време на годината?

Позволете да предположа, че нашият Небесен Отец би желал всеки от нас да поднесе Нему и на Неговия Син дарът на покорството. Чувствам също, че Той би ни помолил да се раздаваме, да не смее егоистични, алчни или склонни към кавга, както Неговия скъп Син предлага в Книгата на Мормон:

“... истина, истина ви казвам, този, който има духа на раздора, не е от Мене, но е от дявола, който ... подтиква сърцата на хората да спорят гневно едни с други.

Ето, това не е Моето учение – да се подтикват сърцата на хората към гняв един срещу друг; а Моето учение е това, че такива неща трябва да бъдат премахнати” (3 Нефи 11:29–30).

В тази удивителна диспенсация на пълнотата на времената възможностите ни да обичаме и да даваме от себе си са наистина неограничени, но и нетрайни. Днес тук има сърца, които да бъдат зарадвани, мили думи, които да бъдат казани и души, които да бъдат спасени.

Един човек, който имал силно прозрение относно духа на Коледа, пише:

Аз съм духът на Коледа –

Аз влизам в дома на бедността, като карам децата с бледи личици да отварят широко очи в приятно удивление.

Аз съм причина сграбчващата ръка на скъперника да се отпусне и отвори и така рисувам ярко светло петно в душата му.

Аз ставам причина възрастните да възстановяват младостта си и да се смеят по стария весел начин.

Аз пазя жива романтичната измислица в сърцето на детството и така украсявам съня със сънища, изтъкани от магия.

Аз ставам причина алчните нозе да се качват по мрачни стълбища с препълнени кошници, оставайки подире си сърца да се удивяват на добротата на света.

Аз ставам причина блудния прахосник да спре за миг в необузданото си пилеене и да изпрати някой дребен подарък на обичните си хора, който води до радостни сълзи – сълзи, които отмиват мъчителните линии на печалта.

Аз влизам в мрачните затворнически килии, като напомням на уплашените мъже как биха могли да бъдат нещата и соча напред към добрите дни, които тепърва предстоят.

Аз идвам лекичко в тихия, бял дом на страдание и устните, които са твърде слаби да говорят, просто трепват в мъгчалива, изразителна благодарност.

По хиляди начини аз ставам причина умореният, изнурен свят да погледне нагоре към Божието лице и за един кратък миг да забрави дребните и окаяни неща.

Аз съм Духът на Коледа.¹

Нека всеки от нас да може да открие отново духа на Коледа – тъкмо Духът на Христос.

БЕЛЕЖКА

1. E. C. Baird, "Christmas Spirit", в James S. Hewitt, ed., *Illustrations Unlimited* (1988), 81.

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Като споделяте посланието на президент Монсън със семейството, обмислете дали да наблегнете на въпроса, който той поставя относно даровете, които Господ би искал да даваме на Него и други хора в това време. Насърчете членовете на семейството да запишат мислите и идеите си (или за малки деца, да ги нарисуват) как всеки от нас може да открие отново духа на Коледа – тъкмо Духът на Христос.

МЛАДЕЖИ

Съвършената Бъдни вечер

От Джери С. Джейкъбз

Докато растях, една от най-хубавите част на годината – всяка година – бе Бъдни вечер. Семейството ми и аз правехме пица, ходехме да пеем коледни песни и после се събирахме за коледното духовно послание. Пеехме химни в треперлива хармония на четири гласа и шумно свирехме коледните си песни на странни съчетания от музикални инструменти. Татко винаги завършваше вечерта с някоя коледна мисъл, която ни оставяше в щастливи сълзи. Животът никога не бе по-прекрасен отколкото на Бъдни вечер.

Като станах малко по-голям, майка ми започна да се грижи за едно малко съседско момиченце, Кели. Кели идваше у дома всеки ден след училище, докато майка й Пати бе на работа. Кели вървеше подире ми като кученце – шумна и в нужда. Винаги изпитвах облекчение, когато Пати вземаше дъщеря си и оставаше дома и семейството ми намира.

Един декември бях ужасен, когато мама покани Пати и Кели с нас на Бъдни вечер. *Моята* Бъдни вечер. Мама се усмихваше и ме увери, "Това няма да промени нищо". Но аз знаех по-добре, че ще го промени. Те щяха да изядат всичката ни пица. Кели щеше да се подиграва с пеенето ни. Смирено зачаках най-лошата си Бъдни вечер.

Когато вечерта дойде, Пати и Кели дойдоха и ние разговаряхме, смяхме се и пяхме. Майка ми беше права. Тя беше съвършена. В полунощ

те ни благодариха и неохотно се поделихме.
Легнах си със сърце, пълно с обич и благодарност. Открих, че наистина скъпоценните коледни

подаръци не намаляват, когато бъдат споделени.
Вместо това те стават по-сладки и се умножават, когато ги раздаваме.

вяра, семейство, взаимопомощ

Обучението при посещение, едно дело на спасението

Изучете този материал с молитва и, ако е уместно, го обсъдете с посетениите от вас сестри. Използвайте въпросите, за да помогнете в укрепването на сестрите и за да превърнете Обществото за взаимопомощ в активна част от собствения си живот.

Обучението при посещение дава на жените възможност да се грижат, да се укрепват и учат една друга – то наистина е едно дело на спасението. Чрез обучението при посещение сестрите служат от името на Спасителя и помагат на жените да се подготвят за благословиите на вечния живот.

“Ние трябва да предупреждаваме, да разясняваме, на увещаваме, да поучаваме и да каним другите хора да дойдат при Христа (вж. У. и 3. 20:59), както казва в Своите откровения Господ”, заявява президент Спенсър У. Кимбъл (1895–1985). По-нататък той подчертава, “Вашето свидетелство е едно изключително средство да предадете своето послание”¹

Когато ние като посещаващи учителки увеличаваме познанието си за евангелските истини, нашите свидетелства укрепват и подкрепят сестрите, които се готвят да се кръстят и да бъдат потвърдени. Ние помагаме на новите членове да бъдат здраво обвързани с Евангелието. Нашите посещения и обич помагат “да отвоюваме обратно хората, които са поели по грешен път (и) сгряват сърцата на онези, които са израснали в хлад спрямо

Евангелието.”² И ние насърчаваме сестрите да дойдат в Христа чрез посещаване на храма.

“Вие ще спасявате души”, казва президент Кимбъл на посещаващите учителки, “и само многобройните чудесни активни в Църквата хора могат да кажат, че са активни, защото вие сте идвали у дома им и сте им дали една нова перспектива, една нова визия. Вие сте повдигнали завесата. Разширили сте хоризонта им. ...

Виждате ли, вие не само спасявате тези сестри, но вероятно и техните съпрузи и домове.”³

От Писанията

Учение и Завети 20:59; 84:106; 138:56

От нашата история

Когато Пророкът Джозеф Смит организира Обществото за взаимопомощ, той казва, че жените не само трябва да се грижат за бедните, но и да спасяват души. Той учи също, че жените в Църквата играят важни роли в плана на спасението на Небесния Отец,⁴ водени от принципите, преподавани от Пророка Джозеф Смит, ние като сестри в Обществото за взаимопомощ можем да работим заедно, за да подготвим жените и

техните семейства за най-големите Божии благословии.

“Нека имаме състрадание едни към други”, казва президент Бригъм Йънг (1801–1877), “и нека онези, (които са) силни, внимателно се погрижат за слабите; и нека онези, които могат да виждат, да водят слепите, докато те почнат сами да виждат пътя.”⁵

БЕЛЕЖКИ

1. Спенсър У. Кимбъл, в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 116.
2. Илайза Р. Сноу, в *Daughters in My Kingdom*, 83.
3. Спенсър У. Кимбъл, в *Daughters in My Kingdom*, 117.
4. Вж. Джозеф Смит, в *Daughters in My Kingdom*, 171–72.
5. Бригъм Йънг, в *Daughters in My Kingdom*, 107.

Какво мога да направя?

1. Как Обществото за взаимопомощ ме подготвя за благословиите на вечния живот?
2. Какво мога да направя, за да увелича вярата у онези, за които отговарям?

За повече информация, отидете на reliefsociety.lds.org